

РЕШЕНИЕ

№ 38943

гр. София, 08.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 18.09.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Златка Илиева

ЧЛЕНОВЕ: Елица Райковска
Мария Ботева

при участието на секретаря Биляна Кирилова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **10167** по описа за **2026** година докладвано от съдия Златка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба, подадена от заместник-кмет на Столична община, чрез процесуален представител юрисконсулт М. С., срещу Решение № 2653 от 12.07.2026 г., постановено по НАХД № 20261110202519/2026 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 134-ти състав. С обжалвания първоинстанционен съдебен акт е отменено Наказателно постановление № СФИ25-РД29-81 от 25.11.2025 г., издадено от заместник-кмета на Столична община, с което на „Кълчър Бийт“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], пл. „България“ № 1, НДК, централна сграда – изток, ет. 2, на основание чл. 36, ал. 3 от Наредбата за реда и условията за извършване на търговска дейност на територията на Столична община (НРУИТДТСО), за нарушение на чл. 4в, т. 1 от същата наредба, е наложена имуществена санкция в размер на 3000,00 лева (1533,88 евро). Столична община е осъдена да заплати на дружеството сторените съдебноделоводни разноски за първата инстанция в размер на 360,00 евро.

В касационната жалба са релевирани оплаквания за незаконосъобразност и неправилност на първоинстанционното решение, поради нарушение на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН. Касаторът поддържа, че санкцията е наложена на правилното правно основание – чл. 36, ал. 3 от НРУИТДТСО, действало към момента на издаване на

процесното наказателно постановление (25.11.2025 г.), тъй като специалната санкционна норма на чл. 36, ал. 9 от Наредбата е била приета едва с Решение № 1055 по Протокол № 53 от 18.12.2025 г. на Столичния общински съвет (в сила от 01.01.2026 г.). Излага доводи, че въведената в чл. 4в от Наредбата забрана за експлоатация на маси и столове за консумация на открито след 23:00 ч. е абсолютна и важи за всички открити площи в урбанизирани територии, включително терасата на сградата на НДК съгласно легалното определение по § 5, т. 59 от ДР на ЗУТ, независимо от собствеността върху терена. Твърди се, че присъствието на 70 клиенти на откритата тераса в 00:30 ч. безспорно генерира шум от човешки говор, който нарушава спокойствието на гражданите и не се нуждае от самостоятелно доказване или измерване с технически средства. Касаторът намира за неправилен извода на СРС за обвързаност на нормата с чл. 28 от Наредбата, както и разбирането на съда, че съгласуваното работно време на стационарния обект до 05:00 ч. обхваща и откритата тераса. Позовава се на системност на нарушенията и на проверки, извършени през 2026 г., като пледира за неприложимост на чл. 28 от ЗАНН. По тези съображения моли за отмяна на първоинстанционното решение и за постановяване на ново решение по същество, с което наказателното постановление да бъде изцяло потвърдено. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции.

Ответникът по касационната жалба – „Кълчър Бийт“ ООД, чрез процесуалния си представител адвокат Д. Й. Ц. от С. адвокатска колегия, депозира писмен отговор по реда на чл. 213а, ал. 4 от АПК, с който оспорва касационната жалба. Излага съображения, че признанието на касатора за липса на действаща санкционна норма по чл. 36, ал. 9 към датата на нарушението и издаването на НП потвърждава незаконосъобразността на акта, тъй като административнонаказателната отговорност е строго формална и прилагането на санкционна норма по аналогия или разширително тълкуване е недопустимо. Подчертава, че съставът на чл. 36, ал. 3 от Наредбата изисква неспазване на вписаното работно време и доказано нарушаване спокойствието на гражданите, каквито факти не са установени, тъй като обектът притежава надлежно съгласувано работно време до 05:00 ч., а по време на проверката на 26.07.2025 г. проверяващият орган не е установил шум. Изтъква ирелевантността на сигнали от други дати и на проверки от 2026 г. за преценката на конкретното деяние. Моли касационната жалба да бъде оставена без уважение, решението на СРС – потвърдено, както и да му бъдат присъдени направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение пред касационната инстанция.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава мотивирано заключение за неоснователност на касационната жалба. Намира, че районният съд правилно е приложил материалния и процесуалния закон, поради което оспореното съдебно решение следва да бъде оставено в сила.

Административен съд – София-град, след като обсъди събраните по делото доказателства, наведените в жалбата касационни основания и доводите на страните, и след извършена служебна проверка по реда на чл. 218, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, приема за установено следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в законоустановения 14-дневен преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК от лице с правен интерес, срещу подлежащ на касационен контрол съдебен акт, и отговаря на изискванията за форма и съдържание по чл. 212 и чл. 213 от АПК, поради което е

процесуално допустима.

Настоящият състав намира за неоснователно възражението в отговора на ответника за недопустимост на жалбата поради липса на активна процесуална легитимация.

Съгласно чл. 61, ал. 1 от ЗАНН и т. 1 от задължителното за съдилищата Тълкувателно постановление № 3 от 28.04.2023 г. по т. д. № 5/2022 г. на ОСС от НК на ВКС и Първа и Втора колегия на ВАС, надлежна ответна страна при оспорване на наказателни постановления по чл. 58д, т. 1–3 от ЗАНН е административнонаказващият орган, издал акта. В случая касационната жалба е подадена и подписана от юрисконсулт М. С. – надлежно упълномощен процесуален представител, осъществявал представителството на административнонаказващия орган и пред първоинстанционния съд. В уточняваща молба изрично е посочено, че същата следва да се счита за депозирана от зам.-кмет на СО. Представено е и надлежно пълномощно. Доколкото в жалбата ясно и категорично е идентифицирано оспореното съдебно решение по наказателното постановление, издадено от заместник-кмета на Столична община, в съответствие с трайно установената практика на Върховния административен съд и Административен съд – София-град (вж. Решение № 24233 от 14.07.2025 г. по к. адм. н. д. № 4676/2025 г. на АССГ, Определение № 3615 от 25.03.2024 г. по ч. адм. д. № 1557/2024 г. на ВАС и Определение № 1787 от 21.02.2025 г. по ч. адм. д. № 1351/2025 г. на ВАС), съдът приема касационната жалба за депозирана от надлежна страна.

По основателността на касационната жалба:

От фактическа страна първоинстанционният съд е установил, че „Кълчър Бийт“ ООД стопанисва търговски обект – бистро „К. Б.“, находящ се в [населено място], пл. „България“ № 1, НДК, централна сграда – изток, ет. 2. За обекта има издадено Заявление за работно време на стационарен търговски обект № ЗРВ3169 от 25.04.2014 г., с което от районната администрация е съгласувано работно време от 10:00 часа до 05:00 часа, без почивен ден, като в представената архитектурна схема терасата с площ от 282 кв. м е отразена като съставна част от обекта.

На 26.07.2025 г. около 00:30 часа главният експерт в дирекция „Икономика и търговска дейност“ на Столична община – свидетелят Г. Т., извършил проверка на място в заведението. При проверката е констатирано, че обектът работи, като на прилежащата открита тераса са разположени около 40 бр. високи маси с по два стола, бар плот с високи столове и 5 броя сепарета, като са заварени около 70 клиенти, консумиращи предоставени от обекта напитки. За констатациите е съставен Констативен протокол № 2718 от 26.07.2025 г., а впоследствие е съставен АУАН № 229 от 29.07.2025 г. за нарушение на чл. 4в, т. 1 от НРУИТДТСО. Въз основа на акта е издадено процесното Наказателно постановление № СФИ25-РД29-81 от 25.11.2025 г. на заместник-кмета на Столична община, с което на дружеството е наложена имуществена санкция от 3000,00 лв. (1533,88 евро) на основание чл. 36, ал. 3 от НРУИТДТСО за нарушение на чл. 4в, т. 1 от същата наредба.

За да отмени наказателното постановление, Софийският районен съд е приел, че в административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, изразяващи се в колизия и разминаване между описаното материално нарушение по чл. 4в, т. 1 от Наредбата и приложената санкционна разпоредба на чл. 36, ал. 3 от същия акт. Съдът е приел и материална незаконосъобразност на акта, позовавайки се на наличието на съгласувано работно

време на обекта до 05:00 ч., обхващащо и терасата, липсата на доказан наднормен шум при проверката и функционалната обвързаност на нормата на чл. 4в с чл. 28 от Наредбата за подвижни съоръжения върху общински терени.

Настоящият касационен състав намира постановеното първоинстанционно съдебно решение за правилно , по следните съображения:

1. Относно несъответствието между нарушената материална норма и приложената санкционна разпоредба и действието на закона във времето:

Съгласно чл. 57, ал. 1, т. 6 и т. 7 от ЗАНН наказателното постановление задължително трябва да съдържа посочване на законовите разпоредби, които са били нарушени виновно, както и вида и размера на наложеното наказание с неговото правно основание. В административнонаказателния процес съставът на всяко нарушение се формира от органичното и кумулативно единство между нарушеното материално правило за поведение и кореспондиращата му санкционна норма. Според константната практика на административните съдилища , всяко несъответствие между материалноправната норма, чието нарушаване се твърди, и санкционната разпоредба, по която се налага административното наказание, води до неяснота относно волята на наказващия орган и ограничава фундаменталното право на защита на нарушителя.

В конкретния казус, с наказателното постановление е вменено неизпълнение на забраната по чл. 4в, т. 1 от НРУИТДТСО, съгласно която не се допуска експлоатация на маси и столове за консумация на открито пред търговски обекти в урбанизирани територии преди 07:00 ч. и след 23:00 ч. Санкцията обаче, е наложена на основание чл. 36, ал. 3 от НРУИТДТСО. Тази санкционна норма предвижда имуществена отговорност за коренно различен състав на нарушение – за неспазване на работното време, вписано в съответните информационни масиви/регистри, свързано с нарушаване на спокойствието на гражданите. Изпълнителните деяния, правните задължения и съставомерните признаци на двете норми са напълно самостоятелни и взаимнонесъвместими. В редица свои актове съдилищата категорично приемат, че когато административнонаказващият орган посочи като нарушена материална норма едно правило за поведение, а наложи санкция по норма, съдържаща свършено различни обективни елементи, е налице непреодолимо вътрешно противоречие в наказателното постановление, което препятства правото на защита и подлежи на безусловна отмяна (вж. Решение № 2229 от 04.04.2023 г. по адм. д. № 526/2023 г. на АССГ, Решение № 233 от 29.05.2023 г. по адм. д. № 178/2023 г. на Административен съд – Добрич и Решение № 4797 от 18.11.2024 г. по адм. д. № 664/2024 г. на Административен съд – Хасково).

Неоснователен е основният довод на касатора, че поради липсата на действаща разпоредба на чл. 36, ал. 9 към датата на издаване на НП (25.11.2025 г.) органът е имал право да приложи действащия чл. 36, ал. 3. С този довод касационният жалбоподател сам признава наличието на законодателна празнота в подзаконовия нормативен акт към момента на извършване на деянието (26.07.2025 г.). По силата на принципа на законоустановеност на административните нарушения и наказания, регламентиран в чл. 3, ал. 1 от ЗАНН, за всяко административно нарушение се прилага нормативният акт, който е бил в сила по време на извършването му. Административнонаказателната отговорност е строго формална и прилагането на санкционна разпоредба по аналогия или чрез разширително тълкуване за деяние, което не осъществява нейните съставомерни елементи, е абсолютно недопустимо в публичното право. Последващото

приемане на специалната санкционна норма на чл. 36, ал. 9 от НРУИТДТСО с Решение № 1055 от 18.12.2025 г. (в сила от 01.01.2026 г.) не може да санира липсата на материалноправно основание за санкциониране към 26.07.2025 г., нито да придаде обратна сила на по-тежко санкционно преследване (аргумент от чл. 3, ал. 2 от ЗАНН).

Допуснатият порок не представлява техническа грешка и не подлежи на съдебно саниране или преквалификация по реда на чл. 63, ал. 7, т. 1 от ЗАНН. Съгласно константната касационна практика (вж. Решение № 968 от 13.10.2025 г. по к. адм. н. д. № 302/2025 г. на Административен съд – Монтана, Решение № 22846 от 03.07.2025 г. по к. адм. н. д. № 4394/2025 г. на Административен съд – София-град и Решение № 103 от 28.01.2026 г. по к. адм. н. д. № 374/2025 г. на Административен съд – Монтана) правомощието на съда да измени наказателното постановление е ограничено до рамките на първоначално повдигнатото фактическо обвинение; преминаването към друга санкционна норма, изискваща свършено различни фактически и правни елементи, променя основата на обвинението и е процесуално недопустимо.

2. Относно съгласуваното работно време, откритите площи и доказването наличието на шум:

Касационният състав намира за необходимо да отбележи, че макар съображенията на касатора относно открития характер на терасата по смисъла на § 5, т. 59 от ДР на ЗУТ и общия характер на защитата срещу нощен шум в урбанизираните територии (вж. Решение № 3101 от 27.07.2026 г. по к. адм. н. д. № 704/2026 г. на Административен съд – Велико Търново и Решение № 1901 от 06.11.2023 г. по адм. д. № 1673/2023 г. на Административен съд – Пловдив) да са принципно верни, те не могат да преодолеят порока на наказателното постановление. По делото е безспорно установено, че обектът разполага с надлежно издадено и съгласувано от компетентната районна администрация работно време от 10:00 ч. до 05:00 ч. без почивен ден. Проверката на 26.07.2025 г. е извършена в 00:30 ч. – изцяло в рамките на действащото съгласувано работно време, поради което обективният състав на приложената санкционна норма по чл. 36, ал. 3 от НРУИТДТСО не е осъществен.

Неоснователно е и становището на касатора, че присъствието на клиенти през нощта безусловно водело до шум, който „не се нуждаел от самостоятелно доказване“. В административнонаказателния процес съгласно чл. 53, ал. 1 и чл. 84 от ЗАНН във връзка с чл. 14, ал. 2 от НПК вината и съставомерните факти никога не се презюмират, а подлежат на пълно, главно и несъмнено доказване от наказващия орган. В константната практика на съдилищата (вж. Решение № 4607 от 30.11.2022 г. по адм. н. д. № 14518/2021 г. на Софийския районен съд, Решение № 39 от 04.04.2024 г. по адм. н. д. № 479/2023 г. на Районен съд – Несебър и Решение от 24.03.2022 г. по адм. д. № 10040/2022 г. на Административен съд – Велико Търново) се приема, че субективните възприятия на проверяващите „по слух“ или презумпциите, извеждани от броя на присъстващите клиенти, са напълно недостатъчни за ангажиране на отговорност за нарушаване на нощната тишина, ако шумът не е установен по интензитет или чрез обективни технически средства. В хода на съдебното следствие пред СРС актосъставителят свидетел Т. изрично е признал, че при проверката не е установяван и констатиран наднормен шум.

Приложените по преписката сигнали и жалби от граждани касаят други, предходни периоди от време. Сигналите за минали периоди могат да послужат като повод за проверка или за провеждане на административно производство по чл. 46 от Наредбата за намаляване на съгласуваното работно време, но нямат никаква доказателствена стойност за установяване на

конкретно противоправно деяние на 26.07.2025 г. в 00:30 ч. По същите съображения, изцяло ирелевантни за настоящия спор са и позоваванията на касатора на констатирани нарушения при проверки през 2026 г., тъй като законосъобразността на наказателното постановление се преценява стриктно към момента на неговото издаване и в рамките на фактите, очертани в АУАН и НП.

По изложените съображения, първоинстанционното решение, с което оспореното наказателно постановление е изцяло отменено, се явява валидно, допустимо и постановено в съответствие с материалния закон. Ето защо, същото следва да бъде оставено в сила.

По съдебните разноси:

С оглед изхода на спора пред касационната инстанция и на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 143, ал. 3 от АПК, право на разноси има ответникът по касация – „Кълчър Бийт“ ООД. Дружеството е направило своевременно искане с отговора на касационната жалба, но не е представило доказателства за реално заплатено адвокатско възнаграждение. Ето защо, искането следва да бъде оставено без уважение. Претенцията на касатора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение подлежи на отхвърляне.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд – София-град, XVI касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2653 от 12.07.2026 г., постановено по НАХД № 20261110202519/2026 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 134-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: